

§ 8. Globalne rozmiary budownictwa mieszkaniowego rad narodowych, zakładów pracy i instytucji, ustalone na podstawie narodowego planu gospodarczego, mogą być przekraczane w przypadkach możliwości zrealizowania dodatkowych nakładów, finansowanych ze środków zakumulowanych na rachunkach funduszy mieszkaniowych, w zakresie dotyczącym:

- 1) wykupu terenów pod budownictwo mieszkaniowe przewidywane do realizacji w następnych latach planu 5-letniego,
- 2) opracowywania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji przewidzianych do rozpoczęcia w następnych latach, a objętych planem 5-letnim na lata 1961—1965,
- 3) prac przygotowawczych pod budownictwo roku następnego (jak np.: prace rozbiórkowe, badania geologiczne, prace geodezyjne) oraz zagospodarowania terenów budów przewidzianych do uruchomienia w I kwartale roku następnego w zakresie uzgodnionym z wojewódzkimi komisjami rozdziału robót,
- 4) porządkowania terenów osiedli i zakładania zieleńców i stałych pracowniczych ogrodów działkowych,
- 5) urządzania ogródków dziecięcych, placów do zabaw, boisk małego sportu itp.,
- 6) usuwania zaległości w zakresie elewacji domów mieszkalnych oddanych do użytku w latach poprzednich w porozumieniu i za zgodą wojewódzkiej komisji rozdziału robót.

Ponadto prezydium rad narodowych są uprawnione do zwiększenia w IV kwartale roku stopnia zaawansowania stanów surowych lub rozszerzenia akcji fundamentowej pod budownictwo roku następnego, pod warunkiem, że rozmiary rzeczowe tych robót wynikają z programu oddawania do użytku powierzchni mieszkalnej następnego roku, a zakres robót zostanie uzgodniony z wojewódzkimi komisjami rozdziału robót, zależnie od kształtowania się możliwości wykonawczych i materiałowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych na danym terenie.

§ 9. 1. Poza inwestycjami określonymi w poprzednich paragrafach mogą być podejmowane bez ograniczeń wynikających z przepisu § 1 ust. 3 czyny społeczne oraz inwestycje realizowane w ramach funduszy gromadzkich i interwencyjnych lub ze środków otrzymanych od Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, z tym jednak zastrzeżeniem, że systemem zleconym mogą być objęte wyłącznie te inwestycje, które zostały zgłoszone przez rady narodowe w ramach projektu narodowego planu gospodarczego i zostały objęte planami rozdziału robót.

2. Dodatkowe ponadplanowe czyny społeczne oraz inwestycje realizowane w ramach funduszu gromadzkiego, funduszu interwencyjnego i środków Państwowego Zakładu Ubezpieczeń zgłoszone w ciągu roku mogą być realizowane wyłącznie systemem gospodarczym lub siłami własnymi ludności, przy użyciu materiałów przede wszystkim miejscowego pochodzenia.

§ 10. 1. Prezydium rad narodowych mogą na inwestycje wymienione w niniejszej uchwale przydzielać podporządkowanym sobie przedsiębiorstwom i jednostkom (zakładom)

budżetowym dodatkowe środki budżetowe z wygosparowanych nadwyżek budżetowych.

2. Mogą one również przydzielać dodatkowe środki na popieranie czynów społecznych ludności, o których mowa w § 9, z uwzględnieniem obowiązujących zasad udzielania pomocy Państwa na czyny społeczne (uchwała nr 366 Rady Ministrów z dnia 20 września 1961 r. w sprawie czynów społecznych oraz pomocy Państwa w ich organizowaniu i realizacji — Monitor Polski Nr 80, poz. 333).

3. Jednostkom spółdzielczym zezwala się na dodatkowe przeznaczenie na cele inwestycyjne części czystej nadwyżki przewidzianej do podziału między członków spółdzielni w razie zadeklarowania jej dobrowolnie przez członków spółdzielni na drobne inwestycje określone w § 1 ust. 3.

§ 11. 1. Warunkiem podjęcia realizacji inwestycji, o których mowa w niniejszej uchwale, jest przyjęcie przez bank planu rzeczowo-finansowego dotyczącego danej inwestycji. Banki przyjmują do finansowania plany rzeczowo-finansowe zgłoszone na podstawie niniejszej uchwały po stwierdzeniu, że inwestycja posiada przygotowaną dokumentację projektowo-kosztorysową oraz odpowiada wymaganiom niniejszej uchwały, szczególnie w zakresie celowości i efektywności, jak też realności wykonawstwa inwestycji (przy systemie gospodarczym) i pokrycia finansowego.

2. Banki przyjmują do finansowania i kredytowania plany rzeczowo-finansowe inwestycji szybko rentujących się po stwierdzeniu ich celowości i efektywności, z tym że w odniesieniu do inwestycji typowych dla danej gałęzi gospodarki narodowej lub też powtarzalnych banki opierają się na uprzednio przeprowadzonym rachunku ekonomicznym z uwzględnieniem ewentualnej korekty, wynikającej z analizy warunków lokalnych.

3. Banki finansujące inwestycje zobowiązane są prowadzić ewidencję planów rzeczowo-finansowych inwestycji objętych niniejszą uchwałą, z wyodrębnieniem kredytów bankowych przyznanych na inwestycje szybko rentujące się, oraz składać Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrowi Finansów w terminach ustalonych dla sprawozdawczości bankowej sprawozdania o rozmiarach inwestycji przyjętych do finansowania na podstawie niniejszej uchwały.

§ 12. Za niedeficytowe (w rozumieniu § 1 ust. 3 pkt 5 i § 5 ust. 2) uważa się takie dobra inwestycyjne, co do których zainteresowani inwestorzy przedstawią w banku zawiadomienie o otrzymaniu przydziału danego dobra lub oświadczenie właściwego dystrybutora o możliwości sprzedaży, przy zachowaniu obowiązujących przepisów o sprzedaży pozarynkowej.

§ 13. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego wprawdzie w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrem Finansów odpowiednie zmiany i uzupełnienia do sprawozdawczości inwestycyjnej, pozwalające na ujęcie sprawozdawcze rozmiarów i przebiegu wykonania inwestycji normowanych niniejszą uchwałą.

§ 14. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

80

UCHWAŁA Nr 54 RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lutego 1962 r.

w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych w 1962 r.

I. Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Inwestycje bez względu na ich rodzaj i środki, z których są finansowane, mogą być rozpoczynane i realizowane na podstawie planów rzeczowo-finansowych przyjętych

przez bank do finansowania. Wyjątki od tej zasady przewidziane są w dalszych przepisach.

2. Plany rzeczowo-finansowe obejmują całość zadania inwestycyjnego. W zakresie inwestycji centralnych, zjedno-

czeń, budownictwa inwestycyjnego jednostek budżetowych oraz budownictwa inwestycyjnego, podejmowanego na podstawie decyzji rad narodowych, plany rzeczowo-finansowe powinny być zgodne z ustaleniami spisów zadań inwestycyjnych.

3. Zakres nakładów inwestycyjnych obejmowanych jednym zadaniem inwestycyjnym, jak też formę planów rzeczowo-finansowych sporządzanych dla zadania inwestycyjnego określa instrukcja o opracowaniu narodowego planu gospodarczego na rok 1962.

§ 2. 1. Banki finansują roboty budowlano-montażowe zlecone wykonawcom będącym jednostkami gospodarki społecznej na podstawie notyfikowanych umów (porozumień rocznych).

2. Banki notyfikują umowy (porozumienia roczne) po stwierdzeniu, że:

- 1) przedsiębiorstwo budowlano-montażowe przyjęło roboty do wykonania zgodnie z decyzją wojewódzkiej komisji rozdziału robót,
- 2) wartość przerobu określona w umowie na rok 1962 nie przekracza kwoty nakładów na roboty budowlano-montażowe określonej w planach rzeczowo-finansowych na rok 1962,
- 3) inwestor jest w posiadaniu dokumentacji projektowo-kosztorysowej w zakresie wymaganym obowiązującymi przepisami,
- 4) określone w umowie terminy zakończenia robót w zakresie inwestycji centralnych nie przekraczają terminów oddawania obiektów do użytku określonych przez właściwe organy.

3. Łącznie z umową (porozumieniem rocznym) inwestor przedstawia bankowi oświadczenie o stanie posiadanej dokumentacji techniczno-roboczej.

4. W zakresie inwestycji przedsiębiorstw warunkiem notyfikacji umowy (porozumienia rocznego) jest posiadanie przez inwestora pełnej dokumentacji projektowo-kosztorysowej na całość zadania inwestycyjnego.

5. Roboty inwestycyjne realizowane przez uspołecznione przedsiębiorstwa budowlano-montażowe bez notyfikowanych umów (porozumień rocznych) nie mogą być zaliczane do wartości produkcji przedsiębiorstw i nie będą przez banki opłacane wykonawcom. Równowartość żądań zapłaty przedsiębiorstw budowlano-montażowych za roboty wykonane bez notyfikowanej umowy (porozumienia rocznego) banki przeleją z rachunku inwestora na zablokowane konto. W razie stwierdzenia, że wykonawca pobrał zapłatę za roboty budowlano-montażowe nie objęte notyfikacją bankową, banki finansujące przedsiębiorstwa budowlano-montażowe odprowadzą na zablokowane konto z rachunku wykonawcy równowartość pobranej zapłaty. Prezes Narodowego Banku Polskiego lub dyrektorzy innych banków mogą w przypadkach, które określi Minister Finansów, wyrazić zgodę na opłacenie z zablokowanych kont należności wykonawców za roboty wykonane bez notyfikowanej umowy (porozumienia rocznego). Pozostałości środków na zablokowanym koncie w dniu 31 grudnia 1962 r. podlegają odprowadzeniu na dochód budżetu centralnego.

6. Roboty inwestycyjne rozpoczęte przed dniem 31 grudnia 1961 r. mogą być bez uprzedniej notyfikacji bankowej kontynuowane najdalej do dnia 30 kwietnia 1962 r. Do robót tych nie mają zastosowania przepisy ust. 5.

7. Roboty budowlano-montażowe kontynuowane z roku 1961, a wykonane po dniu 30 kwietnia 1962 r. bez notyfikacji bankowej mogą być opłacane jedynie w zakresie wynikającym z konieczności likwidacji i zabezpieczenia robót oraz zgromadzonych materiałów. Nie pozbawia to przedsiębior-

stwa wykonującego roboty prawa do żądania od inwestora odszkodowania na zasadach ogólnych.

8. Z chwilą, gdy wartość wykonywanych robót osiągnie kwotę, na jaką bank notyfikował umowę, przedsiębiorstwo budowlano-montażowe obowiązane jest przerwać realizację robót. Nie dotyczy to robót, o których mowa w ust. 6 i 7.

§ 3. 1. Banki podejmują finansowanie inwestycji polegających na budownictwie na podstawie złożonych im następujących dokumentów:

- 1) części ogólnej pierwszego stadium dokumentacji projektowo-kosztorysowej wraz ze zbiorczymi zestawieniami kosztów dla poszczególnych zadań inwestycyjnych,
- 2) planu rzeczowo-finansowego,
- 3) umowy (porozumienia rocznego) notyfikowanej przez bank.

Ponadto przedsiębiorstwa składają w banku plany sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów.

2. Banki są również upoważnione do żądania przedstawienia im innych dokumentów niezbędnych do finansowania i kontroli inwestycji.

3. Banki sprawdzają zgodność planów rzeczowo-finansowych dla inwestycji objętych spisami zadań inwestycyjnych z ustaleniami tych spisów.

§ 4. 1. W razie stwierdzenia, na skutek ujawnienia nowych okoliczności, że inwestycja jest niecelowa, banki są uprawnione do postawienia wniosku o zaniechanie dalszej realizacji inwestycji. Wnioski odpowiednie banki kierują do:

- 1) właściwego ministra — w odniesieniu do inwestycji centralnych i jednostek budżetowych objętych budżetem centralnym,
- 2) dyrektora zjednoczenia — w odniesieniu do inwestycji zjednoczeń i inwestycji przedsiębiorstw,
- 3) prezydium wojewódzkiej rady narodowej — w odniesieniu do inwestycji realizowanych przez jednostki podporządkowane prezydiom rad narodowych.

2. W ciągu 30 dni od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, właściwy minister, dyrektor zjednoczenia lub prezydium wojewódzkiej rady narodowej wydaje decyzję o wstrzymaniu realizacji inwestycji lub jej dalszej realizacji. Brak decyzji w ustalonym terminie jest równoznaczny z wydaniem decyzji o wstrzymaniu realizacji inwestycji.

3. Bank po otrzymaniu decyzji o dalszej realizacji inwestycji, nie wstrzymując finansowania inwestycji, może przedstawić sprawę:

- 1) Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrowi Finansów — w zakresie inwestycji centralnych oraz inwestycji rad narodowych jednostek objętych lub rozliczających się z jednostkowym budżetem wojewódzkim,
- 2) właściwemu ministrowi — w zakresie inwestycji zjednoczeń, inwestycji przedsiębiorstw oraz inwestycji jednostek budżetowych rozliczających się lub objętych budżetem centralnym.

4. W razie stwierdzenia, że sposób realizacji inwestycji może spowodować straty, banki uprawnione są wezwać inwestora do usunięcia w terminie 30-dniowym stwierdzonych nieprawidłowości, zawiadamiając o tym wykonawcę robót budowlano-montażowych, a nadto organy wymienione w ust. 1. Jeśli w wyznaczonym przez bank terminie nie zostaną podjęte środki organizacyjne w celu usunięcia nieprawidłowości, bank ma prawo wstrzymać finansowanie inwestycji. Ponowne podjęcie przez bank finansowania może nastąpić tylko na podstawie decyzji organów wymienionych w ust. 1. Przepisy ust. 3 mają i w tym przypadku zastosowanie.

5. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe z chwilą otrzymania z banku zawiadomienia o wstrzymaniu finansowania inwestycji obowiązane są przerwać dalszą realizację robót. Roboty budowlano-montażowe wykonane po tym terminie mogą być opłacane jedynie w zakresie wynikającym z konieczności likwidacji i zabezpieczenia robót oraz zgromadzonych materiałów. Nie pozbawia to przedsiębiorstwa wykonującego roboty prawa do żądania od inwestora odszkodowania na zasadach ogólnych.

6. Koszty poniesione przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe na roboty nie podlegające finansowaniu stosownie do przepisu ust. 5 przedsiębiorstwa te odpisują na straty.

§ 5. 1. Bank Inwestycyjny prowadzi centralną ewidencję globalnych limitów planu inwestycyjnego centralnego i planów inwestycyjnych terenowych. Ewidencję limitów w zakresie planu centralnego Bank prowadzi według globalnych limitów ministerstw z podziałem na inwestycje centralne, inwestycje zjednoczeń i inwestycje jednostek budżetowych, ewidencję zaś globalnych limitów w zakresie planów terenowych — według województw.

2. Ministerstwa i prezydya wojewódzkich rad narodowych obowiązane są rejestrować w Banku Inwestycyjnym wszelkie decyzje zmieniające globalne limity, o których mowa w ust. 1.

II. Jednostki objęte lub rozliczające się z budżetem centralnym.

A. Inwestycje centralne.

§ 6. 1. Inwestycje centralne finansowane są ze środków bezzwrotnych.

2. Środkami bezzwrotnymi są:

- 1) środki budżetowe,
- 2) część amortyzacji nie przeznaczona na finansowanie inwestycji przedsiębiorstw i inwestycji zjednoczeń (amortyzacja scentralizowana).

3. Na finansowanie inwestycji centralnych przeznaczają się również środki uzyskiwane w związku z realizacją tych inwestycji (np. uzyski, nadwyżki uzyskiwane z realizacji próbnej produkcji).

§ 7. 1. Kredyty budżetowe na inwestycje otwierane są jednorazowo na rok kalendarzowy.

2. Banki finansujące inwestycje centralne są obowiązane do kontrolowania terminowości przelewów środków na rachunki amortyzacji scentralizowanej. W razie stwierdzenia zaległości banki ściągają przymusowo zaległości z rachunków rozliczeń amortyzacji zjednoczeń, a w razie braku pokrycia na tym rachunku — z funduszu rezerwowego zjednoczenia.

3. Środki amortyzacji scentralizowanej podlegają zarażowaniu na pokrycie dokonanych w ciągu roku wypłat w zakresie inwestycji centralnych, a gdy środki te przekraczają rozmiary dokonanych wypłat — na dochód budżetu centralnego.

4. Banki finansujące inwestycje są upoważnione do udzielenia dysponentom rachunków amortyzacji scentralizowanej kredytów antycypacyjnych na poczet wpływów planowanych w danym roku do zakumulowania na tych rachunkach.

§ 8. 1. Banki dokonują bieżąco wypłat na inwestycje do wysokości przekazanych inwestorom kredytów budżetowych oraz przelanych na rachunek inwestora dotacji z rachunku amortyzacji scentralizowanej. Tytuły wykonawcze dotyczące inwestycji centralnych pokrywane są przez bank bez względu na stan rachunku inwestora.

2. Banki są uprawnione do udzielania krótkoterminowych bezprocentowych kredytów na przyspieszenie realizacji inwestycji centralnych priorytetowych w granicach kwot

przewidywanego niewykorzystania ogólnej sumy kredytów budżetowych przewidzianych w budżecie na finansowanie inwestycji centralnych. Kredyty te w końcu roku podlegają zaliczeniu w ciężar nie wykorzystanych kredytów budżetowych przewidzianych w budżecie na finansowanie inwestycji centralnych.

§ 9. 1. Inwestor może dokonywać nakładów na poszczególne zadania inwestycyjne do wysokości ogólnej wartości zbiorczego zestawienia kosztów, po potrąceniu równowartości robót przekazanych do realizacji innym inwestorom.

2. W razie stwierdzenia, że granice określone w ust. 1 zostały przekroczone, bank wstrzymuje finansowanie inwestycji, chyba że organ, który zatwierdził pierwsze stadium dokumentacji projektowo-kosztorysowej, dokonał zmiany zbiorczego zestawienia kosztów, a inwestor uzyskał zwiększenie limitu inwestycyjnego. O wstrzymaniu finansowania bank powiadamia wykonawcę oraz właściwego ministra.

3. O ile zbiorcze zestawienie kosztów oraz limit inwestycyjny nie zostaną zwiększone, minister poleci pokrycie przekroczenia bądź z nie zaangażowanych środków funduszu inwestycyjno-remontowego właściwego inwestora, bądź z funduszu rezerwowego jednostki nadrzędnej. Decyzje w tej sprawie podejmuje minister w ciągu 30 dni.

4. Inwestorzy są obowiązani do składania w bankach finansujących inwestycje oświadczeń dotyczących stanu nakładów na poszczególne zadania inwestycyjne od początku realizacji według stanu na dzień 31 grudnia 1961 r. i 30 czerwca 1962 r. Wzór oświadczenia ustala banki finansujące inwestycje.

5. Opierając się na oświadczeniach, o których mowa w ust. 4, banki ustalają pozostałość kosztorysowego limitu finansowania oraz kontrolują, czy wartość kosztorysowa zadania inwestycyjnego nie została przekroczona.

6. W razie zmiany zbiorczego zestawienia kosztów dla zadania inwestycyjnego inwestor obowiązany jest dokonać odpowiedniej zmiany planu rzeczowo-finansowego dla danej inwestycji.

B. Inwestycje zjednoczeń.

§ 10. 1. Spisy zadań inwestycyjnych zaliczonych do inwestycji zjednoczeń sporządzają zjednoczenia w ramach limitów ustalonych dla poszczególnych zjednoczeń przez ministrów na podstawie wskaźników zawartych w narodowym planie gospodarczym.

2. Zjednoczenia składają spisy zadań inwestycyjnych w bankach finansujących inwestycje zjednoczeń.

§ 11. 1. Spisy zadań inwestycyjnych w odniesieniu do zadań kontynuowanych w 1962 r. stanowią podstawę do opracowania przez inwestorów planów rzeczowo-finansowych i podjęcia dalszej realizacji inwestycji.

2. Nowe zadania inwestycyjne mogą być rozpoczynane jedynie na podstawie planów rzeczowo-finansowych uprzednio przyjętych przez bank do finansowania.

3. Bank może odmówić przyjęcia do finansowania planu rzeczowo-finansowego w razie stwierdzenia, że:

- 1) inwestycja nie jest przygotowana do realizacji,
- 2) program realizacji został opracowany bez uwzględnienia obowiązujących cykli budownictwa inwestycyjnego.

4. Od odmownej decyzji banku co do przyjęcia planu rzeczowo-finansowego z powodów wymienionych w ust. 3 pkt 2 zjednoczenie może odwołać się do właściwego ministra.

5. Banki zgłaszają właściwym ministrom stwierdzone przypadki nieprawidłowej koncentracji nakładów na inwestycje zjednoczeń.

§ 12. 1. Inwestycje zjednoczeń finansowane są z dotacji przelewanych z funduszu inwestycyjnego zjednoczeń na bankowe rachunki finansowania inwestycji.

2. Fundusz inwestycyjny zjednoczenia tworzy się:

- 1) z części amortyzacji podporządkowanych zjednoczeniu przedsiębiorstw w granicach wynikających ze wskaźników udzielonych zjednoczeniom przez właściwych ministrów,
- 2) z dotacji budżetowych.

Minister Finansów na wniosek właściwych ministrów może wyrazić zgodę na tworzenie funduszu inwestycyjnego zjednoczeń również z innych środków.

3. Kredyty budżetowe na fundusze inwestycyjne zjednoczeń będą otwierane w terminach przewidzianych dla otwarć kredytów na wydatki bieżące w zależności od postępu realizacji inwestycji i akumulacji środków pochodzących z amortyzacji.

4. Dotacje z funduszu inwestycyjnego zjednoczeń przelewane są przez zjednoczenia na rachunki finansowania inwestycji w miarę postępu realizacji inwestycji.

5. Zjednoczenia są zobowiązane składać w bankach finansujących inwestycje zjednoczeń roczne plany akumulacji i zużycia funduszu inwestycyjnego zjednoczeń.

6. Środki funduszu inwestycyjnego zjednoczeń nie wydatkowane w ciągu roku przechodzą na rok następny. Dotyczy to również środków przelanych na rachunki finansowania poszczególnych inwestycji.

§ 13. 1. Ministrowie są upoważnieni do dokonywania przeniesień limitów inwestycyjnych między poszczególnymi zjednoczeniami w granicach łącznego limitu ustalonego w narodowym planie gospodarczym dla ministerstwa na inwestycje zjednoczeń. W drodze przeniesień limit dla poszczególnych zjednoczeń nie może jednak ulec zmniejszeniu więcej niż o 10% w stosunku do limitu ustalonego dla zjednoczenia zgodnie z przepisem § 10 ust. 1.

2. W razie zmiany limitów zgodnie z ust. 1 minister dokonuje odpowiednich przeniesień kredytów budżetowych, zawiadamiając o tym Ministra Finansów, bądź też wydaje polecenie dokonania przelewu środków z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia, którego limit został zmniejszony, na fundusz inwestycyjny zjednoczenia, którego limit uległ zwiększeniu.

§ 14. Banki mogą udzielać zjednoczeniom kredytów krótkoterminowych na poczet planowanych w danym roku wpływów amortyzacji przeznaczonej na rachunek funduszu inwestycyjnego zjednoczeń.

§ 15. Banki dokonują wypłat na inwestycje zjednoczeń do wysokości środków przelanych na rachunki inwestorów. Tytuły wykonawcze w braku pokrycia na rachunku inwestora banki opłacają w ciężar rachunku funduszu inwestycyjnego zjednoczenia.

§ 16. Inwestycje zjednoczeń mogą być finansowane do wysokości wartości kosztorysowej zadania inwestycyjnego, określonej w zbiorczym zestawieniu kosztów. Nakłady przekraczające wartość kosztorysową zadania inwestycyjnego mogą być sfinansowane za zgodą właściwego ministra bądź z funduszu inwestycyjnego lub rezerwowego zjednoczenia, bądź z nie zaangażowanych środków funduszu inwestycyjno-remontowego przedsiębiorstwa będącego inwestorem. Poza tym mają odpowiednio zastosowanie przepisy § 9.

§ 17. 1. Przepisy §§ 10—16 nie dotyczą budownictwa mieszkaniowego zjednoczeń, finansowanego z zakładowego funduszu mieszkaniowego zjednoczeń, ani też inwestycji polegających na zakupach przedmiotów wyposażenia dla potrzeb administracyjnych zjednoczeń.

2. Do budownictwa mieszkaniowego zjednoczeń realizowanego z zakładowych funduszy mieszkaniowych zjednoczeń stosuje się przepisy dotyczące budownictwa mieszkaniowego zakładów pracy.

3. Zakupy przedmiotów wyposażenia dla potrzeb administracyjnych zjednoczenia finansowane są z ogólnych środków przeznaczonych na utrzymanie zjednoczenia (z funduszu administracyjnego) na zasadach i w trybie przewidzianych dla finansowania wydatków bieżących zjednoczenia.

C. Inwestycje i kapitalne remonty przedsiębiorstw.

§ 18. 1. Inwestycje produkcyjne przedsiębiorstw i ich kapitalne remonty finansowane są z funduszy inwestycyjno-remontowych i ewentualnie udzielonych kredytów bankowych.

2. Fundusz inwestycyjno-remontowy tworzy się:

- 1) z funduszu amortyzacyjnego w części pozostawionej do dyspozycji przedsiębiorstwa,
- 2) z części funduszu rozwoju przypadającej stosownie do odrębnych przepisów na fundusz inwestycyjno-remontowy,
- 3) z części zysku — w przedsiębiorstwach nie uprawnionych do tworzenia funduszu rozwoju,
- 4) z dotacji zjednoczeń udzielanych w ramach redystrybucji amortyzacji,
- 5) z dochodów ze sprzedaży lub likwidacji środków trwałych po potrąceniu kosztów sprzedaży lub likwidacji,
- 6) z dotacji funduszy celowych przeznaczonych na finansowanie inwestycji przedsiębiorstw lub kapitalnych remontów,
- 7) ze świadczeń przyszłych użytkowników realizowanych inwestycji, wynikających z obowiązujących przepisów lub zawartych umów,
- 8) z odszkodowań ubezpieczeniowych uzyskanych w związku ze szkodami wyrządzonymi w środkach trwałych,
- 9) ze środków uzyskiwanych w związku z realizacją inwestycji przedsiębiorstw (uzyski),
- 10) z innych środków przewidzianych odrębnymi przepisami.

3. Na fundusz inwestycyjno-remontowy przelewane są również dotacje lub pożyczki z funduszu rezerwowego zjednoczenia przeznaczone na cele inwestycyjno-remontowe.

§ 19. 1. Zasady tworzenia i podziału funduszu rozwoju regulują przepisy o zasadach gospodarki finansowej przedsiębiorstw.

2. Wskaźniki procentowe podziału funduszu amortyzacyjnego przedsiębiorstwa na część pozostawioną do dyspozycji przedsiębiorstwa (na fundusz inwestycyjno-remontowy przedsiębiorstwa) oraz na część podlegającą odprowadzeniu do zjednoczenia określają zjednoczenia w terminach ustalonych dla przekazywania przedsiębiorstwom wskaźników narodowego planu gospodarczego. Zjednoczenia ustalają również wielkość dotacji przydzielanej przedsiębiorstwu z amortyzacji odprowadzanej do zjednoczeń (redystrybucja amortyzacji).

3. Sposób obliczania funduszu amortyzacyjnego, tryb odprowadzania i rozliczania amortyzacji, jako też dochodów ze sprzedaży lub likwidacji środków trwałych określi Minister Finansów.

§ 20. 1. Przedsiębiorstwa nie uprawnione do tworzenia funduszu rozwoju przeznaczają na fundusz inwestycyjno-remontowy część zysku w granicach ustalonych we wskaźnikach otrzymanych od jednostek nadrzędnych.

2. Przypadającą na fundusz inwestycyjno-remontowy część zysku odprowadzają przedsiębiorstwa na podstawie okresowych sprawozdań finansowych do wysokości zaplanowanej rocznej kwoty. Nadwyżka przeznaczona na inwestycje części zysku ponad zaplanowaną kwotę roczną może być przez przedsiębiorstwo przelana na fundusz inwestycyjno-remontowy na podstawie zatwierdzonego rocznego sprawozdania finansowego.

§ 21. W terminach ustalonych dla złożenia rocznych planów techniczno-ekonomicznych przedsiębiorstwa obowiązane są złożyć bankom plany sfinansowania inwestycji i kapitałnych remontów, opracowane zgodnie z zasadami określonymi przez Ministra Finansów.

§ 22. 1. Banki odmawiają przyjęcia inwestycji do finansowania w razie stwierdzenia, że:

- 1) inwestycja jest niecelowa lub ekonomicznie nieefektywna,
- 2) inwestor nie posiada dokumentacji projektowo-kosztorysowej w zakresie wymaganym przepisami,
- 3) wykonawstwo planowanych robót i dostaw nie jest zapewnione,
- 4) akumulacja środków planowanych na finansowanie inwestycji jest nierealna.

2. W razie różnicy zdań między przedsiębiorstwem a bankiem co do celowości lub efektywności inwestycji decyzję wydaje dyrektor zjednoczenia po porozumieniu się z dyrektorem oddziału wojewódzkiego banku finansującego inwestycje.

§ 23. 1. Przedsiębiorstwa, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w § 25, mogą podejmować inwestycje i kapitałne remonty do wysokości środków własnych przewidzianych przez nie w planach sfinansowania inwestycji i kapitałnych remontów sporządzonych na podstawie wskaźników podziału zysku i amortyzacji otrzymanych od jednostek nadrzędnych oraz do wysokości przyznanego im przez bank kredytu z uwzględnieniem środków przelańnych w trybie określonym w § 24. Zmiany w ciągu roku planów sfinansowania inwestycji i kapitałnych remontów, zakładające zwiększenie planowanej akumulacji środków własnych przedsiębiorstw, nie mają wpływu na rozmiary nakładów, jakie w ciągu roku dane przedsiębiorstwo może podejmować w zakresie inwestycji i kapitałnych remontów, poza nakładami dokonywanymi ze środków uzyskanych w trybie redystrybucji amortyzacji (§ 24), jako też nakładami, o których mowa w § 25. Dalsze wyjątki od zasady nieprzekraczania rozmiarów nakładów inwestycyjnych, wynikających z przyjętego przez bank planu sfinansowania inwestycji, w razie powiększenia planowanej akumulacji środków funduszu inwestycyjno-remontowego przedsiębiorstwa, mogą mieć miejsce na podstawie decyzji właściwego ministra, powziętej po porozumieniu z prezesem (naczelnym dyrektorem) banku finansującego inwestycje.

2. Bank udziela kredytów do wysokości przewidzianej w zbiorczym planie sfinansowania inwestycji, sporządzonym przez Ministerstwo Finansów.

3. Do czasu sporządzenia przez przedsiębiorstwa planów techniczno-ekonomicznych, a w ich ramach planów sfinansowania inwestycji:

- 1) bank finansuje inwestycje kontynuowane w ramach przyjętych do końca 1961 r. planów rzeczowo-finansowych tych inwestycji,
- 2) bank przyjmuje do finansowania inwestycje nowo rozpoczynane, jeżeli przedsiębiorstwo posiada zakumulowane na rachunku bankowym nie zaangażowane środki wystarczające na sfinansowanie danej inwestycji; ponad te granice inwestycje nowo rozpoczynane mogą być przyjmowane przez bank do finansowania, jeżeli przedsiębiorstwo przedstawi bankowi projekt planu sfinansowania inwestycji i kapitałnych remontów oparty na wskaźnikach otrzymanych od jednostki nadrzędnej; wówczas bank może przyjąć do finansowania inwestycje rozpoczynane do wysokości planowanej akumulacji środków własnych, a w razie potrzeby może również przyznać na ten cel kredyt bankowy.

§ 24. 1. Właściwi ministrowie po uzgodnieniu z centralą właściwego banku mogą zezwolić dyrektorom zjednoczeń na

dokonywanie redystrybucji między podległymi przedsiębiorstwami części funduszu amortyzacyjnego (odpisów amortyzacyjnych) pozostającego do dyspozycji przedsiębiorstw (§ 19 ust. 2).

2. Decyzje o redystrybucji funduszu amortyzacyjnego mogą zgodnie z ust. 1 wydawać dyrektorzy zjednoczeń do dnia 30 czerwca, a w wyjątkowych przypadkach do dnia 30 września 1962 r. Po dniu 30 września 1962 r. dyrektorzy zjednoczeń mogą wydawać decyzje o redystrybucji części pozostającego do dyspozycji przedsiębiorstw funduszu amortyzacyjnego jedynie na sfinansowanie robót, których konieczność wynikała wskutek awarii.

3. Tryb dokonywania redystrybucji określi zarządzenie, o którym mowa w § 19 ust. 3.

§ 25. Środki zakumulowane ponad kwoty przewidziane w rocznym planie sfinansowania inwestycji i kapitałnych remontów przedsiębiorstw mogą być przez przedsiębiorstwa zużywane na cele określone w uchwale nr 53 Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1962 r. w sprawie zasad realizacji inwestycji szybko rentujących się, związanych z postępowaniem technicznym lub rozwojem produkcji eksportowej albo zastępującej import, oraz innych drobnych inwestycji nie objętych narodowym planem gospodarczym, a także niektórych kapitałnych remontów (Monitor Polski Nr 19, poz. 79).

§ 26. 1. Na przyjęte do finansowania inwestycje banki mogą udzielać w miarę potrzeby kredytów płatnych w okresie do lat 5, licząc od planowanego terminu oddania inwestycji do użytku. Łączny okres spłaty kredytu nie może jednak przekraczać 8 lat od daty udzielenia kredytu. Minister Finansów w odniesieniu do określonych rodzajów inwestycji, a banki w odniesieniu do poszczególnych inwestorów mogą określać dłuższe terminy spłaty kredytów. Bank udziela kredytów na całość zadania inwestycyjnego z podziałem na kwoty roczne.

2. Udzielone kredyty wraz z wszelkimi odsetkami (w tym również od zadłużenia przeterminowanego) podlegają spłacie ze środków funduszy inwestycyjno-remontowych, a w razie braku środków na rachunkach tych funduszy — z rachunków rozliczeniowych przedsiębiorstw.

3. Jeżeli bank odmówił udzielenia kredytu ze względu na to, że przedsiębiorstwo nie zapewnia jego zwrotu, kredyt może być udzielony przez bank na wniosek i pod gwarancją zjednoczenia; w tych przypadkach zjednoczenie może również udzielić przedsiębiorstwu dotacji lub pożyczki z funduszu rezerwowego.

4. Poza kredytami, o których mowa w ust. 1, banki mogą udzielać antycypacyjnych kredytów na poczet środków własnych planowanych do zakumulowania na funduszach inwestycyjno-remontowych przedsiębiorstw do końca roku. Termin spłaty kredytu może być przesunięty przez bank na rok następny w przypadku, gdy kredyt przeznaczony jest na sfinansowanie remontów mających na celu usunięcie skutków awarii.

5. Przepisy ust. 1 nie dotyczą kredytów udzielanych na inwestycje szybko rentujące się; warunki udzielania kredytów na te inwestycje określają przepisy uchwały Rady Ministrów wymienionej w § 25. Kredyty udzielone na szybko rentujące się inwestycje podlegają spłacie ze środków, o których mowa w ust. 2.

§ 27. 1. Banki opłacają dokumenty rozliczeniowe dotyczące inwestycji przedsiębiorstw oraz ich kapitałnych remontów do wysokości środków zakumulowanych na funduszach inwestycyjno-remontowych i przyznanym kredytów bankowych, w granicach łącznej wartości planów rzeczowo-finansowych przyjętych do finansowania i planów kapitałnych remontów. W razie niewystarczalności funduszy inwestycyjno-remontowych lub przekroczenia granicy określo-

nej w zdaniu pierwszym banki pokrywają żądania zapłaty w ciężar rachunków rozliczeniowych przedsiębiorstw. Środki obrotowe nie zrefundowane z funduszu inwestycyjno-remontowego do końca roku kalendarzowego przedsiębiorstwa odpisują na straty. Refundacja środków obrotowych wydatkowanych na pokrycie przekroczenia ogólnej kwoty przyjętych przez bank do finansowania planów rzeczowo-finansowych i planu kapitalnych remontów może nastąpić za zgodą dyrektora zjednoczenia w granicach określonych w § 23 ust. 1.

2. Dokumenty rozliczeniowe dotyczące inwestycji nie objętych przyjętymi przez bank planami rzeczowo-finansowymi podlegają pokryciu ze środków obrotowych przedsiębiorstwa. Dokonane z tego tytułu wydatki podlegają najpóźniej do końca roku odpisaniu na straty.

3. Nie wykorzystane w ciągu roku środki funduszy inwestycyjno-remontowych przechodzą na rok następny.

§ 28. 1. Środki funduszy inwestycyjno-remontowych nie mogą być zużyte na finansowanie zakładowego budownictwa mieszkaniowego ani też na finansowanie inwestycji socjalno-kulturalnych. Wyjątek stanowią inwestycje przedsiębiorstw w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy; inwestycje te są finansowane ze środków funduszy inwestycyjno-remontowych przedsiębiorstw.

2. Zakładowe budownictwo mieszkaniowe przedsiębiorstw finansowane jest na zasadach określonych w §§ 39 i 40.

3. Inwestycje socjalno-kulturalne przedsiębiorstw finansowane są z odrębnego rachunku bankowego w granicach zakumulowanych na tym rachunku środków na ten cel przeznaczonych.

4. Na inwestycje socjalno-kulturalne mogą być przeznaczone środki pochodzące:

- 1) z funduszu zakładowego lub innych funduszy przeznaczonych dla załogi,
- 2) z dochodów z likwidacji lub sprzedaży środków trwałych służących celom socjalno-kulturalnym,
- 3) z dotacji funduszy przeznaczonych na cele socjalno-kulturalne, a określonych odrębnymi przepisami.

5. Na inwestycje socjalno-kulturalne mogą być przez jednostki nadrzędne przyznane dotacje z budżetu w granicach przewidzianych na te cele w budżecie Państwa.

6. Banki nie udzielają kredytów na inwestycje socjalno-kulturalne.

7. Koszty kapitalnych remontów środków trwałych przedsiębiorstw służących celom socjalno-kulturalnym przedsiębiorstwa pokrywają z funduszy inwestycyjno-remontowych.

§ 29. 1. Podległe Ministrowi Komunikacji przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” finansować będzie w roku 1962 swe remonty kapitalne w ciężar kosztów. W związku z tym przedsiębiorstwo to:

- 1) zwolnione jest w roku 1962 od dokonywania odpisów na fundusz amortyzacyjny,
- 2) tworzy fundusz inwestycyjny dla finansowania własnych inwestycji zaliczonych do „inwestycji przedsiębiorstw” ze źródeł wymienionych w § 18 (z wyjątkiem amortyzacji).

2. Poza tym do finansowania inwestycji Polskich Kolei Państwowych z funduszu inwestycyjnego stosuje się przepisy dotyczące inwestycji przedsiębiorstw.

§ 30. 1. Fundusz amortyzacyjny państwowych gospodarstw rolnych przeznaczony jest na finansowanie remontów kapitalnych. Jednostki nadrzędne są uprawnione do dokonywania redystrybucji funduszu amortyzacyjnego między podporządkowanymi przedsiębiorstwami.

2. Inwestycje państwowych gospodarstw rolnych (zaliczane do inwestycji przedsiębiorstw) finansowane są z funduszu inwestycyjnego tworzonego przez te gospodarstwa ze środków przewidzianych w § 18 (z wyjątkiem amortyzacji). Poza tym do finansowania inwestycji państwowych gospodarstw rolnych stosuje się przepisy dotyczące inwestycji przedsiębiorstw.

§ 31. Koszty opracowania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji przedsiębiorstw mogą być przez przedsiębiorstwa pokrywane ze środków funduszu inwestycyjno-remontowego przed przyjęciem przez bank planów rzeczowo-finansowych odpowiednich inwestycji. W razie braku środków na ten cel na funduszu inwestycyjno-remontowym przedsiębiorstwo może wstępnie pokryć koszty dokumentacji projektowo-kosztorysowej ze środków obrotowych.

D. Inwestycje i kapitalne remonty jednostek i zakładów budżetowych.

§ 32. Inwestycje jednostek i zakładów budżetowych poza przypadkami określonymi w uchwale wymienionej w § 25 mogą być realizowane wyłącznie w granicach limitów inwestycyjnych, określonych w planie inwestycyjnym właściwego ministerstwa.

§ 33. 1. Inwestycje i kapitalne remonty jednostek i zakładów budżetowych finansowane są ze środków przewidzianych w zatwierdzonych planach finansowych właściwych jednostek, a w szczególności:

- 1) ze środków przewidzianych na ten cel w budżecie,
- 2) z dotacji funduszy państwowych i społecznych,
- 3) z dochodów własnych zakładów budżetowych,
- 4) z innych środków przewidzianych odrębnymi przepisami.

2. Przed przystąpieniem do realizacji zadania inwestycyjnego, przewidzianego w całości lub w części do pokrycia ze środków pozabudżetowych, inwestor jest obowiązany zgromadzić na rachunku inwestycyjnym środki pozabudżetowe w pełnej wysokości przypadającej według planu rzeczowo-finansowego na dane zadanie inwestycyjne do pokrycia z tych środków. O ile jednak dopływ środków pozabudżetowych jest zapewniony w okresie normalnego cyklu budowy, wystarczające do podjęcia realizacji inwestycji jest zgromadzenie na rachunku inwestycyjnym środków pozabudżetowych w wysokości, która by — łącznie z ewentualnie przydzielonymi środkami budżetowymi — odpowiadała potrzebom w zakresie sfinansowania zadania inwestycyjnego w części przypadającej do realizacji na dany rok kalendarzowy.

§ 34. 1. Kredyty budżetowe na finansowanie budownictwa inwestycyjnego jednostek i zakładów budżetowych będą otwierane jednorazowo na cały rok.

2. Przy dokonywaniu rocznych rozliczeń z budżetem na pokrycie wypłat na inwestycje zalicza się w pierwszym rzędzie środki pozabudżetowe. Środki pozabudżetowe przekraczające sumę rocznych wypłat przechodzą na rok następny.

§ 35. 1. Banki dokonują wypłat na budownictwo inwestycyjne do wysokości otwartych kredytów budżetowych i zakumulowanych środków pozabudżetowych.

2. Tytuły wykonawcze dotyczące działalności inwestycyjnej jednostek i zakładów budżetowych banki pokrywają bez względu na stan pokrycia na rachunku inwestycyjnym.

§ 36. W zakresie budownictwa inwestycyjnego jednostek budżetowych stosuje się nadto przepisy § 9 ust. 1, 2, 4, 5 i 6.

§ 37. Inwestycje jednostek i zakładów budżetowych polegające wyłącznie na zakupach gotowych dóbr inwestycyjnych nie związanych z budownictwem inwestycyjnym, jak również kapitalne remonty tychże jednostek finansowane są

w trybie przewidzianym dla finansowania działalności bieżącej. Dla tych inwestycji i kapitalnych remontów jednostki budżetowe nie są obowiązane opracowywać planów rzeczowo-finansowych.

§ 38. 1. Przepisy §§ 32—37 stosuje się również do placówek naukowo-badawczych działających w ramach funduszu postępu technicznego.

2. Zawarte w §§ 32—36 przepisy dotyczące budownictwa inwestycyjnego nie mają zastosowania do budownictwa mieszkaniowego jednostek i zakładów budżetowych. Budownictwo mieszkaniowe jednostek i zakładów budżetowych finansowane jest na zasadach określonych w §§ 39 i 40.

E. Budownictwo mieszkaniowe zakładów pracy.

§ 39. 1. Górną granicę, do jakiej banki mogą przyjmować od przedsiębiorstw plany rzeczowo-finansowe dotyczące zakładowego budownictwa mieszkaniowego, ustali Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w ramach globalnych wielkości nakładów określonych w narodowym planie gospodarczym na inwestycje przedsiębiorstw. Podstawę do ustalenia tej granicy stanowić będą wnioski ministrów zgłoszone w toku prac nad dokonaniem szczegółowego podziału kredytów przewidzianych w budżecie na cele inwestycyjne.

2. Plany rzeczowo-finansowe dotyczące budowy zakładowych domów mieszkalnych jednostek i zakładów budżetowych oraz zjednoczeń banki przyjmą do finansowania w ramach określonych dla tych jednostek rozmiarów nakładów na budownictwo mieszkaniowe.

3. Ponad granice nakładów wynikające z ust. 1 i 2 banki mogą finansować nakłady związane z budownictwem mieszkaniowym, przewidziane w uchwale wymienionej w § 25.

4. Banki przyjmują do finansowania inwestycje po stwierdzeniu, że inwestor posiada pełną dokumentację projektowo-kosztorysową oraz zapewnione wykonawstwo.

5. Inwestycje, które nie mogą być przez banki przyjęte do finansowania w roku 1962 z powodu wyczerpania granic określonych zgodnie z ust. 1, będą korzystaly z pierwszeństwa w roku następnym.

6. Koszty opracowania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla budownictwa mieszkaniowego mogą zakłady pracy pokrywać bezpośrednio z zakładowych funduszy mieszkaniowych przed złożeniem w banku planu rzeczowo-finansowego.

§ 40. 1. Budownictwo zakładowych domów mieszkalnych jest finansowane z zakładowych funduszy mieszkaniowych tworzonych zgodnie z obowiązującymi przepisami. Na zakładowy fundusz mieszkaniowy wpływają również dotacje udzielane przez prezydium rad narodowych ze środków przeznaczonych na sfinansowanie podstawowych urządzeń towarzyszących budownictwu mieszkaniowego zakładów pracy, jako też wpłaty przyszłych użytkowników.

2. W razie niewystarczalności funduszu na sfinansowanie budownictwa mieszkaniowego bank może udzielić przedsiębiorstwu kredytu w granicach do 30% kosztów budowy, spłacanego z przyszłych wpływów na zakładowy fundusz mieszkaniowy. Spłata kredytu powinna nastąpić w okresie lat 3. Bank w uzasadnionych przypadkach może wyrazić zgodę na dłuższy okres spłaty kredytu. W razie niespłacenia kredytów bank pokryje swą należność ze środków obrotowych przedsiębiorstw. Oplacone ze środków obrotowych należności banku nie zrefundowane do końca roku z zakładowego funduszu mieszkaniowego przedsiębiorstwo odpisuje na straty.

3. Kredyty budżetowe na budownictwo mieszkaniowe będą otwierane na zasadach obowiązujących w zakresie kre-

dytów na wydatki bieżące. Środki budżetowe w granicach otwartych kredytów będą przelewane na zakładowe fundusze mieszkaniowe właściwych zakładów pracy.

4. Banki nie przyjmują przelewów środków budżetowych (ust. 3) na zakładowe fundusze mieszkaniowe, o ile nie przyjęły uprzednio do finansowania planu rzeczowo-finansowego budowy zakładowego budynku mieszkalnego, której przelew dotyczy.

5. Przepisy §§ 39 i 40 ust. 1—4 nie mają zastosowania do budownictwa mieszkaniowego realizowanego z innych źródeł poza zakładowymi funduszami mieszkaniowymi.

III. Inwestycje i kapitalne remonty jednostek objętych lub rozliczających się z budżetami terenowymi.

§ 41. 1. Inwestycje jednostek objętych lub rozliczających się z budżetami terenowymi, z wyjątkiem inwestycji własnych przedsiębiorstw, mogą być realizowane w granicach przydzielonych tym jednostkom limitów inwestycyjnych.

2. Poza limitami, o których mowa w ust. 1, mogą być realizowane inwestycje określone w uchwale wymienionej w § 25.

3. Na inwestycje, o których mowa w ust. 2, w tym również na dodatkowe czyny społeczne prezydium rad narodowych mogą przydzielać dodatkowe środki z wygosparowanych nadwyżek budżetowych.

§ 42. 1. Inwestycje przedsiębiorstw objęte spisami zadań inwestycyjnych, a realizowane na podstawie decyzji prezydium rad narodowych, finansowane są:

- 1) ze środków budżetowych,
- 2) z innych środków dopuszczonych odrębnymi przepisami.

2. Kredyty budżetowe na inwestycje przedsiębiorstw, podejmowane na podstawie decyzji prezydium rad narodowych, są otwierane we właściwych bankach finansujących inwestycje jednorazowo na cały rok.

3. Banki dokonują wypłat na inwestycje, o których mowa w ust. 1, do wysokości otwartych kredytów budżetowych oraz zakumulowanych na rachunkach inwestorów innych środków (ust. 1 pkt 2). Tytuły wykonawcze banki pokrywają bez względu na stan pokrycia na rachunku płatnika.

4. Na pokrycie wypłat na inwestycje w części obciążającej środki budżetowe organy finansowe przekazują bankom stałą zaliczkę. Zaliczka podlega miesięcznemu rozliczeniu i uzupełnieniu na podstawie miesięcznych sprawozdań banków.

5. Banki dokonują rocznych rozliczeń z właściwymi budżetami z tytułu finansowania inwestycji, o których mowa w ust. 1. Przy dokonywaniu rocznych rozliczeń z budżetami banki zaliczają na pokrycie wypłat w pierwszym rzędzie środki pozabudżetowe (ust. 1 pkt 2).

6. Do inwestycji wymienionych w ust. 1 mają zastosowanie przepisy § 9, z tym że o przekroczeniu kosztu inwestycji określonego w zbiorczym zestawieniu kosztów banki powiadamiają prezydium właściwej rady narodowej, które podejmuje decyzje o pokryciu przekroczenia bądź z nie zaangażowanych środków funduszu inwestycyjno-remontowego przedsiębiorstwa, bądź z dodatkowych kredytów budżetowych.

§ 43. 1. Inwestycje i kapitalne remonty jednostek i zakładów budżetowych finansowane są:

- 1) ze środków budżetowych,
- 2) z dotacji funduszy państwowych i społecznych,
- 3) z dochodów własnych zakładów budżetowych,
- 4) z innych środków dopuszczonych przepisami.

2. W zakresie finansowania budownictwa inwestycyjnego jednostek i zakładów budżetowych stosuje się przepisy § 33 ust. 2 oraz § 42 ust. 2—6.

3. Inwestycje jednostek i zakładów budżetowych polegające wyłącznie na zakupach gotowych dóbr inwestycyjnych nie związanych z budownictwem inwestycyjnym, jako też kapitalne remonty jednostek i zakładów budżetowych finansowane są w trybie przewidzianym dla finansowania wydatków bieżących.

§ 44. 1. Inwestycje własne przedsiębiorstw (z wyłączeniem budownictwa mieszkaniowego) oraz ich kapitalne remonty finansowane są z funduszu inwestycyjno-remontowego przedsiębiorstw z uwzględnieniem przepisów ust. 6 i 7.

2. Fundusz inwestycyjno-remontowy przedsiębiorstw tworzy się:

- 1) z części funduszu amortyzacyjnego pozostawionej do dyspozycji przedsiębiorstw,
- 2) z części funduszu rozwoju przypadającej stosownie do odrębnych przepisów na fundusz inwestycyjno-remontowy,
- 3) z części zysku — w przedsiębiorstwach nie uprawnionych do tworzenia funduszu rozwoju,
- 4) z dochodów ze sprzedaży lub likwidacji środków trwałych po potrąceniu kosztów sprzedaży lub likwidacji,
- 5) z dotacji budżetowych,
- 6) z dotacji funduszy celowych przeznaczonych na finansowanie inwestycji lub kapitalnych remontów,
- 7) z dotacji ze scentralizowanych rachunków zjednoczeń,
- 8) ze świadczeń przyszłych użytkowników realizowanych inwestycji, wynikających z obowiązujących przepisów lub zawartych umów,
- 9) z odszkodowań ubezpieczeniowych uzyskanych w związku ze szkodami wyrządzonymi w środkach trwałych,
- 10) ze środków uzyskanych w związku z realizacją inwestycji przedsiębiorstw,
- 11) ze środków funduszu zakładowego lub innych funduszy przeznaczonych dla załogi, poza środkami przeznaczonymi na zakładowy fundusz mieszkaniowy,
- 12) z innych środków przewidzianych w odrębnych przepisach.

3. Zasady tworzenia i przeznaczania funduszu rozwoju na fundusz inwestycyjno-remontowy określają przepisy regulujące zasady systemu finansowego przedsiębiorstw.

4. W przedsiębiorstwach nie tworzących funduszu rozwoju procent zysku przeznaczony na fundusz inwestycyjno-remontowy, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej, określają prezydium rad narodowych.

5. Procentową część funduszu amortyzacyjnego pozostawioną do dyspozycji przedsiębiorstw określają prezydium rad narodowych. Część amortyzacji nie pozostawiona do dyspozycji przedsiębiorstw podlega odprowadzeniu do budżetu właściwej rady narodowej.

6. Podległe radom narodowym zarządy budynków mieszkalnych realizują swe własne inwestycje oraz remonty z funduszu napraw tworzonego na zasadach określonych w uchwale nr 232 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1960 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego zarządów budynków mieszkalnych (Monitor Polski Nr 65, poz. 307).

7. Fundusz amortyzacyjny państwowych gospodarstw rolnych nadzorowanych przez prezydium rad narodowych przeznaczony jest wyłącznie na finansowanie kapitalnych remon-

tów. Natomiast inwestycje własne tych gospodarstw finansowane są z funduszu inwestycyjnego tworzonego z środków przewidzianych w ust. 2 (z wyjątkiem amortyzacji). Jednostki nadrzędne państwowych gospodarstw rolnych mogą dokonywać redystrybucji środków funduszu amortyzacyjnego między podporządkowanymi gospodarstwami.

8. W przedsiębiorstwach zgrupowanych w wojewódzkich zjednoczeniach przedsiębiorstw mechanizacji rolnictwa z funduszu inwestycyjno-remontowego są finansowane również remonty kapitalne.

9. Przedsiębiorstwa objęte uchwałą nr 289 Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1961 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego i wykonawstwa inwestycyjnego objętych planowaniem terenowym (Monitor Polski Nr 64, poz. 276) nie mogą z funduszu inwestycyjno-remontowego finansować inwestycji o charakterze socjalno-kulturalnym. Dla inwestycji i kapitalnych remontów urządzeń socjalno-kulturalnych tych przedsiębiorstw mają zastosowanie przepisy § 28 ust. 1, 3, 4, 5, 6 i 7.

§ 45. 1. Przedsiębiorstwa rozliczające się z budżetami terenowymi opierając się na udzielonych im przez prezydium rad narodowych wskaźnikach finansowych sporządzają roczne plany sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów. Plany te przedsiębiorstwa składają w bankach finansujących inwestycje.

2. Przedsiębiorstwa mogą realizować inwestycje i kapitalne remonty w granicach środków przewidzianych w ich planach sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów.

3. Środki zakumulowane ponad granice określone w ust. 2 przedsiębiorstwa mogą przeznaczać na cele określone uchwałą wymienioną w § 25. Na cele te przedsiębiorstwa mogą uzyskać także ponadplanowe dotacje z wygospodarowanych przez prezydium rad narodowych nadwyżek budżetowych.

§ 46. 1. Banki przyjmują do finansowania inwestycje na warunkach określonych w § 22 ust. 1.

2. Banki mogą udzielać przedsiębiorstwom kredytów:

- 1) na poczet środków własnych przewidzianych do zakumulowania na funduszach inwestycyjno-remontowych w okresie do końca roku kalendarzowego; termin spłaty kredytów może być przez bank przedłużony do końca roku następnego w razie konieczności sfinansowania remontów kapitalnych mających na celu usunięcie skutków awarii,
- 2) na inwestycje szybko rentujące się,
- 3) w innych przypadkach określonych w odrębnych przepisach.

3. Do inwestycji własnych przedsiębiorstw rozliczających się z budżetami terenowymi stosuje się nadto przepisy § 23 ust. 3, § 26 ust. 2 i § 27.

§ 47. 1. Budownictwo mieszkaniowe rad narodowych finansowane jest ze środków miejskich i powiatowych funduszy mieszkaniowych. Źródła finansowe miejskich i powiatowych funduszy mieszkaniowych określają odrębne przepisy.

2. Banki mogą udzielać inwestorom przejściowych kredytów na poczet środków, jakie mają być inwestorom przebrane do końca roku z rachunków miejskich i powiatowych funduszy mieszkaniowych. W razie niedokonania spłaty kredytu do końca roku bank pokrywa sumę nie spłaconego kredytu z rachunku miejskiego (powiatowego) funduszu

mieszkaniowego, a w razie braku środków na tym funduszu — z rachunku podstawowego właściwego budżetu.

3. Kredytów, o których mowa w ust. 2, banki udzielają wyłącznie na nakłady przewidziane do realizacji w 1962 r. w planach rzeczowo-finansowych przyjętych przez banki do finansowania.

4. Środki miejskich (powiatowych) funduszy mieszkaniowych na finansowanie podstawowych urządzeń towarzyszących budownictwu mieszkaniowego, realizowanego przez zakłady pracy, gromadzone są na odrębnym rachunku bankowym. Z rachunku tego prezydium rad narodowych udziela dotacje zakładom pracy na sfinansowanie podstawowych urządzeń towarzyszących w budownictwie mieszkaniowym realizowanym z zakładowych funduszy mieszkaniowych. Sposób udzielania dotacji określi Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów wspólnie z Ministrem Finansów.

5. W razie niewystarczalności środków na rachunku, o którym mowa w ust. 4, Bank Inwestycyjny może udzielić kredytów pod przyszłe wpływy na tym rachunku. Udzielone przez Bank kredyty powinny być spłacone przez prezydium rady narodowej najpóźniej w roku następnym; w razie niedokonania w tym okresie spłaty kredytu Bank pobierze odpowiednią kwotę z podstawowego rachunku właściwego budżetu.

§ 48. Do budownictwa mieszkaniowego zakładów pracy objętych lub rozliczających się z budżetami terenowymi stosuje się odpowiednio przepisy § 39 ust. 2—6 oraz § 40, z tym że odpisania na straty środków obrotowych zużytych na pokrycie kredytu bankowego zaciągniętego na budownictwo mieszkaniowe (§ 40 ust. 2) dokonują przedsiębiorstwa terenowe na podstawie decyzji prezydium rady narodowej.

IV. Przepisy wspólne.

§ 49. 1. Przedsiębiorstwa prowadzące działalność eksploatacyjną, realizujące roboty w zakresie inwestycji i remontów kapitalnych przez własne brygady robocze, finansują wstępnie koszty robót ze swoich środków obrotowych.

2. Refundacja środków obrotowych ze środków przeznaczonych na finansowanie inwestycji i remontów kapitalnych, o ile inne przepisy nie stanowią inaczej, następuje:

- 1) w odniesieniu do robót budowlano-montażowych — na zasadach obowiązujących dla rozliczeń za roboty budowlano-montażowe wykonywane przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe, z tym że nie obowiązuje stosowanie cen ryczałtowych na całość obiektu,
- 2) w odniesieniu do innych robót — według cen wynikających z obowiązujących cenników lub też według kosztów własnych z doliczeniem planowej stopy zysku, nie wyżej jednak niż według cen wynikających z obowiązujących cenników.

§ 50. 1. Wynagrodzenia za roboty i usługi wykonane na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło przez osoby fizyczne nie będące podatnikami w zakresie podatku obrotowego lub dochodowego, o ile dotyczą inwestycji w jednostkach działających według zasad rozrachunku gospodarczego, obciążają fundusz plac tych jednostek.

2. Wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, pokrywane są wstępnie ze środków obrotowych przez bank finansujący działalność bieżącą inwestora. Wydatkowane na ten cel środki obrotowe podlegają następnie zwrotowi ze środków inwestycyjnych.

3. Jednostki budżetowe, przedsiębiorstwa w budowie i zarządy inwestycji pokrywają wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, bezpośrednio ze środków inwestycyjnych.

§ 51. 1. Zwroty środków inwestycyjnych lub środków przeznaczonych na finansowanie kapitalnych remontów wpływają na rachunki, z których środki te zostały podjęte.

2. Wpływy z tytułu upłynienia nie oddanych do eksploatacji maszyn i urządzeń zakupionych do dnia 31 grudnia 1956 r. ze środków na inwestycje scentralizowane podlegają odprowadzeniu:

- 1) w 90% na bankowy rachunek finansowania inwestycji centralnych,
- 2) w 10% na fundusz inwestycyjno-remontowy (inwestycyjny) przedsiębiorstwa.

3. Wpływy z tytułu upłynienia aktywów inwestycyjnych nie wymienionych w ust. 2, jak również wpływy z tytułu kar umownych i odszkodowań związanych z działalnością inwestycyjną wpływają na właściwe rachunki finansowania inwestycji.

4. Straty wynikłe z upłynienia maszyn i urządzeń, o których mowa w ust. 2, podlegają przeniesieniu na rachunek strat i zysków przedsiębiorstwa na zasadach ustalonych dla strat powstałych w wyniku likwidacji inwestycji ostatecznie wstrzymanych na zarządzenie jednostek nadrzędnych.

§ 52. Środki akumulowane na bankowych rachunkach funduszu inwestycyjnego zjednoczeń oraz na bankowych rachunkach amortyzacji scentralizowanej, jako też środki przebrane na rachunki finansowania inwestycji i kapitalnych remontów nie podlegają oprocentowaniu.

§ 53. Wszelkie umowy, zlecenia, faktury i inne dokumenty rozliczeniowe dotyczące inwestycji lub kapitalnych remontów powinny zawierać szczegółowe określenie rachunku bankowego, z którego ma nastąpić zapłata. Dokumenty rozliczeniowe dotyczące inwestycji powinny ponadto określać rodzaj inwestycji oraz numer planu rzeczowo-finansowego.

§ 54. 1. Kompetencje w zakresie dokonywania zmian w kredytach budżetowych na inwestycje i kapitalne remonty regulują odrębne przepisy.

2. W zakresie budżetów terenowych w trybie przeniesienia kredytów budżetowych nie można zmniejszać ogólnej sumy kredytów budżetowych na inwestycje z wyjątkiem:

- 1) przenoszenia kredytów na kapitalne remonty,
- 2) przenoszenia kredytów przeznaczonych na zakupy inwestycyjne jednostek i zakładów budżetowych — na wydatki bieżące przeznaczone na zakupy inwentarza.

3. Objęte budżetami terenowymi kredyty budżetowe na kapitalne remonty nie mogą być przenoszone na wydatki bieżące z wyjątkiem wydatków na remonty bieżące.

§ 55. Banki, Powszechna Kasa Oszczędności, instytucje ubezpieczeniowe i Polski Monopol Loteryjny realizują i finansują własne inwestycje i kapitalne remonty według zasad ustalonych dla przedsiębiorstw rozliczających się z budżetem centralnym, z tym że na fundusz inwestycyjno-remontowy i zakładowy fundusz mieszkaniowy przelewają środki przewidziane w ich planach finansowych.

§ 56. Upoważnia się Ministra Finansów do określenia w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa zasad tworzenia funduszy na finansowanie kapitalnych remontów i inwestycji w państwowych gospodarstwach rolnych odmiennie od za-

sad wymienionych w § 30 oraz w § 44 ust. 7 na rok gospodarczy 1962/1963.

§ 57. 1. Zawarte w niniejszej uchwale przepisy dotyczące ministrów stosuje się również do kierowników urzędów centralnych, a przepisy dotyczące zjednoczeń — również do zarządów i innych jednostek nadzorujących przedsiębiorstwa rozliczające się z budżetem centralnym.

2. Przepisy dotyczące prezydiów wojewódzkich rad narodowych stosuje się odpowiednio do prezydiów rad narodowych miast wyłączonych z województw.

§ 58. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

81

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 31 stycznia 1962 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Ostrzyca Proboszczowicka” obszar lasu wraz z wewnętrzną drogą o łącznej powierzchni 2,49 ha w Leśnictwie Proboszczów Nadleśnictwa Swierzawa, stanowiący oddział lasu 165 poddział „c”, według oznaczeń przyjętych w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na okres 1953—1962 r., położony w miejscowości Proboszczów, w gromadzie Twardocice, w powiecie złotoryjskim województwa wrocławskiego. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapie rezerwatu w skali 1:5000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

2. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych i dydaktycznych roślinności występującej na bazaltach oraz najpiękniejszych w kraju gołoborzy bazaltowych.

3. Na obszarze rezerwatu zabronione są:

- a) wycinanie drzew i pobór użytków drzewnych, z wyjątkiem usuwania drzew martwych, złomów i wywrotów w sposób nie narażający na zniszczenie otoczenia, zwłaszcza nalotów i podrostów, z pozostawieniem w ziemi karpiny; dopuszczalne jest również dokonywanie zabiegów pielęgnacyjno-hodowlanych w

celu ochrony naskalnej roślinności światłolubnej, po uzgodnieniu z konserwatorem przyrody,

- b) zbiór owoców oraz nasion drzew i krzewów, z wyjątkiem nasion na potrzeby odnowienia lasu, których pozyskiwanie może się odbywać na warunkach ustalonych przez konserwatora przyrody,
- c) zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części,
- d) pozyskiwanie ściółki leśnej i pasanie zwierząt gospodarskich,
- e) niszczenie lub uszkodzenie drzew i innych roślin,
- f) polowanie, chwytanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
- g) niszczenie gleby i pozyskiwanie kopalin,
- h) łamanie, obrywanie i przemieszczanie skał,
- i) zanieczyszczanie terenu i wzniesienie ognia,
- j) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków, z wyjątkiem tablic i znaków związanych z ochroną terenu,
- k) wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych,
- l) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.

4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: R. Gesing

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Oplata za prenumeratę Monitora Polskiego wynosi: rocznie 75,— zł, półrocznie 45,— zł.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I.I) lub na okres półroczny (od I.I i od I.VII). Oplata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłat za prenumeratę na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-91-903, cz. 3, dz. 7, rozdz. 3. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Monitora Polskiego.

Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Krakowskie Przedmieście 50, w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-Ekonomiczna, ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.